

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. VII. Hac Potitiani narratione se confusum quod duodecim annis, contemptum felicitatis terrenæ distulisset, & veritate agnita etiamnum cunctaretur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

CAP. VII.

Hac Potitiani narratione se confusum, quod duodecim annis, contemptum felicitatis terrena distulisset, & veritate agnita etiamnum cunctaretur.

I. **T**V autem Domine, inter verba ejus retorquebas me ad meipsum, auferebas me à dorso meo, ubi me posueram, dum nollem me attendere: & constituebas me ante faciem meam, ut viderem, quam turpis essem, & quam distortus, sordidus, & maculosus, & ulcerosus. Et videbam, & horrebam, & quo à me fugerem, non erat. Et si conabar à me avertere aspectum, narrabat ille, quod narrabat. Et tu me rursus opponebas mihi, & impingebas me in oculos meos, ut invenirem iniquitatem meam & odissem. Noveram eam, sed dissimulabam, & connivebam, & obliviscebar. Tunc vero, quanto ardentius amabam illos, de quibus audiebam salubres affectus, quod se totos tibi sanandos dederant: tanto execrabilius me comparatum eis oderam. Quoniam multi mei anni mecum effluxerant, forte duodecim anni, ex quo ab undevicesimo anno aetatis meae, lecto Ciceronis Hortensio, excitatus eram studio sapientiae: & differebam, contempta foelicitate terrena, ad eam investigandam vacare, cujus non inventio, sed vel sola inquisitio jam praeponebatur erat, etiam inventis thesauris regnisque gentium, & ad nutum circumfluentibus corporis voluptatibus.

2. At ego adolescens miser valde, miser in exordio ipsius adolescentiæ, etiam petieram à te castitatem, & dixeram: Da mihi castitatem, & continentiam, sed noli modo. Timebam enim ne me cito exaudires, & cito sanares à morbo concupiscentiæ: quam malebam expleri quam extingui. Et ieram per vias pravas superstitione sacrilega, non quidem certus in ea, sed quasi præponens eam ceteris, quæ non pie quærebam, sed inimice oppugnabam. Et propterea putaveram me differre de die in diem, contempta spe sæculi te solum sequi: quia non mihi apparebat certum aliquid, quo dirigerem cursum meum. Et venerat dies, quo nudaret mihi, & increparet me conscientia mea.

3. Vbi es lingua? Nempe tu dicebas propter incertum verum, nolle te abjicere farcinam vanitatis. Ecce jam certum est, & illa te adhuc premit, humerisque liberioribus penias recipiunt, qui neque ita inquirendo attriti sunt, nec decennio & amplius, ista meditati. Ita rodebar intus, & confundebar pudore horribili vehementer, cum Potitianus talia loqueretur. Terminato autem sermone & causa, qua venerat, abiit ille. Et ego ad me: quæ non in me dixi? quibus sententiarum verberibus non flagellavi animam meam, ut sequeretur me conantem post te ire? Et renitebatur, recusabat, & se non excusabat. Consumpta erant & convicta argumenta omnia. Remanserat muta trepidatio, & quasi mortem reformidabat, restringi à fluxu consuetudinis, quo tabescebat in mortem.

V S V S.

1. Elucet, quantam utilitatem habeat lectio & narratio eorum, quæ Sancti gesserunt. Certe S. Augustinus seculi contemptum, & libidinis victoriam, exemplis Victorini, Antonii, & duorum illorum magnatum debet; his Deus facibus in illo amorem rerum cælestium accendit. *Et hunc secundum illius ad seculi contemptum, gradum puto fuisse, audire & admirari exempla Sanctorum.*
2. Recogita, quot tu annis differas vitæ emendationem, non solum duodecim cum S. Augustino, sed triginta, quadraginta! non post lectionem Hortensii, sed Evangelii, post tot monita, tot stimulos, tot exempla & occasiones. Erubescere ac ingemisce.

CAP. VIII.

In hortum una cum Alipio se discessisse indignantem, quod nondum Deo vellet servire, cum ipsum hoc fortiter velle, sit posse & facere.

1. **T**VM in illa grandi rixa interioris domus meæ, quam fortiter excitaveram cum anima mea, in cubiculo nostro, corde meo: tam vultu quam mente turbatus, invado Alipium, & exclamo: Quid patimur? Quid est hoc? quid audisti? Surgunt indocti, & cælum rapiunt, & nos cum doctrinis nostris sine corde, ecce ubi volutamus in carne, & sanguine? An quia præceserunt, pudet sequi, & non pudet nec saltem sequi? Dixi nescio quæ talia: & abripuit me ab illo æstus meus, cum taceret, attonitus me intuens. Neque enim solita sonabam: plus loquebantur animum meum,

N 4 frons,